NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini hr a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

croată

Swipe to change

Cereri cu valoare redusă

Croaţia

1 Existenţa unei proceduri specifice pentru cereri cu valoare redusă

În Republica Croația, cererile cu valoare redusă sunt reglementate de articolele 457 – 467.a din Codul de procedură civilă (*Zakon o parničnom postupku*) [*Narodne Novine* (Monitorul Oficial al Republicii Croația) numerele 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25 /13, 89/14 și 70/19], în timp ce procedura europeană privind cererile cu valoare redusă prevăzută de Regulamentul (CE) nr. 861/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unei proceduri europene cu privire la cererile cu valoare redusă (denumit în continuare „Regulamentul nr. 861/2007”) este reglementată de articolele 507.o – 507.ž din Codul de procedură civilă.

1.1 Sfera de aplicare a procedurii, plafon

Procedurile privind cererile cu valoare redusă aflate pe rolul instanțelor locale sunt litigii în care cererea este de cel mult 10 000 HRK.

În instanțele comerciale, procedurile privind cererile cu valoare redusă sunt litigii în care cererea este de cel mult 50 000 HRK.

Procedurile privind cererile cu valoare redusă includ, de asemenea, procedurile în care cererea nu are caracter patrimonial, însă reclamantul a fost de acord să primească în schimb o sumă de maximum 10 000 HRK (instanțe locale) sau de 50 000 HRK (instanțe comerciale) pentru satisfacerea cererii.

Procedurile privind cererile cu valoare redusă includ, de asemenea, procedurile în care obiectul cererii nu este exprimat în bani, ci constituie predarea de bunuri mobile a căror valoare, în opinia reclamantului, nu depășește 10 000 HRK (instanțe locale) sau 50 000 HRK (instanțe comerciale).

Conform dispozițiilor actuale pentru procedurile europene privind cererile cu valoare redusă, dacă valoarea cererii nu depășește 2 000 EUR în momentul primirii formularului de cerere de către instanța competentă, exclusiv orice dobânzi, cheltuieli și comisioane, se aplică Regulamentul nr. 861/2007.

1.2 Aplicarea procedurii

Procedurile privind cererile cu valoare redusă se desfășoară în fața unei instanțe locale sau a unei instanțe comerciale în temeiul normelor de competență materială prevăzute la articolele 34 și 34.b din Codul de procedură civilă. Procedurile cu privire la cererile cu valoare redusă sunt inițiate prin depunerea unei cereri la instanța competentă, respectiv prin depunerea unei cereri de executare pe baza unui document autentic încheiat în fața unui notar public dacă s-a prezentat în termen o contestație admisibilă împotriva unui titlu executoriu.

1.3 Formulare

Formularele, alte cereri sau declarațiile se depun în scris, prin fax sau prin e-mail și sunt utilizate numai pentru procedurile europene privind cererile cu valoare redusă în temeiul Regulamentului nr. 861/2007.

Nu există alte formulare pentru inițierea unei acțiuni în procedurile privind cererile cu valoare redusă.

1.4 Asistenţă

Codul de procedură civilă nu conține dispoziții speciale privind asistența judiciară în procedurile privind cererile cu valoare redusă. Reclamantul poate fi reprezentat de un avocat în cursul procedurii privind cererile cu valoare redusă.

Dacă dispozițiile Legii privind asistența juridică gratuită (*Zakon o besplatnoj pravnoj pomoći*) [*Narodne Novine* (Monitorul Oficial al Republicii Croația) nr. 143 /13 și 98/19] au fost îndeplinite, litiganții au dreptul la asistență juridică gratuită.

Informațiile privind sistemul de asistență juridică gratuită din Croația sunt disponibile la adresa: https://pravosudje.gov.hr/besplatna-pravna-pomoc/6184.

1.5 Norme privind administrarea probelor

În procedurile privind cererile cu valoare redusă, părțile trebuie să prezinte toate faptele pe care își întemeiază pretențiile cel târziu în momentul depunerii acțiunii sau al memoriului în apărare, precum și toate probele necesare pentru susținerea faptelor prezentate.

În procedurile privind cererile cu valoare redusă referitoare la contestarea unui ordin de plată, reclamantul trebuie să prezinte toate faptele pe care își întemeiază pretenția și să transmită probele necesare pentru susținerea faptelor prezentate cel târziu în momentul depunerii memoriului în instanță, și anume în termen de 15 zile de la primirea deciziei de anulare a ordinului de plată.

În procedurile privind cererile cu valoare redusă referitoare la contestarea unui ordin de plată, pârâtul trebuie să prezinte toate faptele pe care își întemeiază pretenția și să transmită probele necesare pentru susținerea faptelor prezentate în termen de maximum 15 zile de la primirea memoriului în care reclamantul prezintă toate faptele pe care își întemeiază pretenția și transmite probele necesare pentru susținerea faptelor prezentate.

Părțile pot prezenta fapte noi sau probe noi în ședința preliminară, numai dacă, din motive independente de voința lor, nu au putut să prezinte faptele sau probele respective în momentul formulării acțiunii sau al prezentării memoriului în apărare sau în cuprinsul memoriilor menționate mai sus, în care prezintă toate faptele pe care își întemeiază pretențiile și transmit probele necesare pentru susținerea faptelor prezentate.

Faptele noi și probele noi prezentate sau invocate de părți în ședința preliminară, care contravin prevederilor de mai sus, nu vor fi luate în considerare de către instanță.

În cazul obținerii probelor, se aplică dispozițiile generale ale Codului de procedură civilă. Probele din procedurile cu privire la cererile cu valoare redusă pot consta, prin urmare, în inspecții, documente, declarații ale martorilor, rapoarte de expertiză dispuse de către o instanță și dovezi furnizate de părți, instanța urmând să decidă care dintre probele prezentate sunt utilizate pentru stabilirea situației de fapt din cauză.

Mai multe informații privind obținerea de probe sunt prezentate în pachetul informativ intitulat „Obținerea de probe – Republica Croația” *(Izvođenje dokaza – Republika Hrvatska*).

1.6 Procedura scrisă

Procedurile privind cererile cu valoare redusă se desfășoară în scris.

În procedurile privind cererile cu valoare redusă, cererea este comunicată sau notificată întotdeauna pârâtului pentru ca acesta să poată depune observații, iar atunci când instanța citează părțile pentru a se prezenta la ședința preliminară, aceasta le informează: că se consideră că reclamantul și-a retras acțiunea dacă acesta nu se prezintă la ședința preliminară; că nu se pot prezenta fapte noi sau probe noi la ședința preliminară, cu excepția cazurilor prevăzute la

articolul 461.a al șaselea paragraf din Codul de procedură civilă (și anume dacă părțile, independent de voința lor, au fost împiedicate să prezinte orice fapte sau să invoce orice probe în cerere, în memoriul în apărare sau în memoriile menționate la articolul 461.a al treilea și al patrulea paragraf din Codul de procedură civilă); că instanța va finaliza procedura preliminară și va trece la audierea principală în ședința preliminară, cu excepția cazului în care acest lucru nu este posibil din cauza circumstanțelor cazului menționate la articolul 461.a al șaselea paragraf din Codul de procedură civilă și că această decizie poate fi atacată numai pentru motive de aplicare eronată a dreptului material sau de încălcare gravă a dispozițiilor privind procedura civilă menționate la articolul 354 al doilea paragraf din Codul de procedură civilă, cu excepția punctului 3 de la paragraful respectiv, și anume:
• punctul 1 – dacă un judecător care a trebuit să fie recuzat conform legii [articolul 71 alineatul (1) punctele 1-6 din Codul de procedură civilă] sau care a fost descalificat printr-o hotărâre judecătorească ori o persoană care nu avea calitatea de judecător a participat la pronunțarea hotărârii,
• punctul 2 – dacă a fost luată o decizie privind o cerere într-un litigiu care nu intră în competența judiciară (articolul 16 din Codul de procedură civilă),
• punctul 4 – dacă, contrar Codului de procedură civilă, instanța și-a întemeiat decizia pe actele de dispoziție inadmisibile ale părților [articolul 3 alineatul (3) din Codul de procedură civilă],
• punctul 5 – dacă, contrar Codului de procedură civilă, instanța a pronunțat o hotărâre pe baza admiterii cererii, o hotărâre întemeiată pe renunțarea la judecată, o hotărâre pronunțată în lipsă sau o hotărâre în lipsa unui proces,
• punctul 6 – dacă, din cauza unor măsuri nelegale și, în mod specific, din cauza neîndeplinirii obligației de comunicare sau de notificare (a documentelor judiciare), oricare dintre părți nu a avut posibilitatea de a fi ascultată de către instanță,
• punctul 7 – dacă, contrar Codului de procedură civilă, instanța a respins cererea unei părți de a utiliza limba și alfabetul său în cursul procedurii și de a urmări derularea acesteia în limba sa, iar partea respectivă a formulat un apel din aceste motive,
• punctul 8 – dacă o persoană care nu poate fi parte la procedură a participat la aceasta, fie în calitate de reclamant, fie în calitate de pârât, sau dacă persoana juridică nu a fost reprezentată ca parte în proces de către persoana autorizată sau dacă o parte lipsită de capacitate juridică nu a fost reprezentată de un reprezentant legal sau dacă reprezentantul legal sau mandatarul nu a dispus de autorizația necesară participării în litigiu sau efectuării anumitor acte procedurale, atunci când litigiul sau anumite acte procedurale nu au fost autorizate ulterior,
• punctul 9 – dacă a fost luată o decizie privind o cerere în legătură cu care litigiul era deja pendinte sau pentru care se pronunțase deja o hotărâre care producea efecte juridice sau dacă s-a ajuns deja la o tranzacție judiciară sau la o tranzacție care, în temeiul unor dispoziții separate, are caracteristicile unei tranzacții judiciare,
• punctul 10 – dacă ședința nu a fost publică, contrar legii,
• punctul 11 – dacă hotărârea are omisiuni din cauza cărora nu poate fi examinată și, în special, dacă dispozitivul este neclar sau contradictoriu sau dacă intră în contradicție cu motivația hotărârii, dacă hotărârea nu conține motivația pentru faptele decisive sau dacă această motivație este neclară sau contradictorie, dacă există o contradicție în ceea ce privește faptele decisive între ceea ce este specificat în motivația hotărârii cu privire la conținutul documentelor sau al procesului-verbal referitor la mărturiile obținute în cursul procedurii și documentele și procesele-verbale propriu-zise,
• punctul 12 – dacă hotărârea a depășit cererea,
• punctul 13 – dacă a fost luată o decizie privind o cerere care nu a fost depusă în termenul prevăzut, ceea ce înseamnă că cererea ar fi trebuit să fie respinsă ca inadmisibilă (articolul 282 primul paragraf din Codul de procedură civilă);
• punctul 14 – dacă procedura de mediere prevăzută de lege sau o procedură alternativă nu s-a desfășurat înainte de depunerea cererii, ceea ce înseamnă că cererea ar fi trebuit să fie respinsă.
Dacă partea are reședința temporară sau permanentă în afara Republicii Croația și adresa acesteia este cunoscută, comunicarea sau notificarea documentelor judiciare trebuie să aibă loc în conformitate cu normele obligatorii ale Republicii Croația și în conformitate cu legislația UE, în mod specific cu legislația privind procedura prevăzută la articolul 13 din Regulamentul nr. 861/2007.

1.7 Conținutul hotărârii

Întrucât nu există dispoziții speciale referitoare la conținutul hotărârii în procedurile privind cererile cu valoare redusă, se aplică dispozițiile generale din Codul de procedură civilă, și anume articolul 338 din Codul de procedură civilă, care prevede că versiunea scrisă a hotărârii trebuie să conțină o parte introductivă oficială, o parte dispozitivă și o expunere de motive.
Partea introductivă a hotărârii conține: o precizare că hotărârea este pronunțată în numele Republicii Croația; denumirea instanței; numele și prenumele judecătorului unic care compune instanța sau ale președintelui completului de judecată, ale judecătorului raportor și ale membrilor juriului, numele și prenumele sau titlul și domiciliul ori sediul părților, ale reprezentanților legali și ale agenților acestora; o scurtă descriere a obiectului litigiului; data încheierii procesului; părțile, reprezentanții legali ai acestora și agenții prezenți la proces și data la care a fost pronunțată hotărârea.
Dispozitivul hotărârii trebuie să conțină decizia instanței cu privire la acceptarea sau respingerea unor cereri specifice pe fond și a unor cereri secundare, precum și o decizie privind existența sau inexistența cererii a cărei soluționare se solicită (articolul 333 din Codul de procedură civilă).
În expunerea de motive instanța prezintă pe scurt pretențiile părților, faptele prezentate de acestea și probele pe care se bazează aceste pretenții. Curtea precizează, de asemenea, care dintre aceste fapte au fost stabilite, de ce și cum a stabilit aceste fapte și, dacă le-a stabilit prin administrarea unor probe, care au fost probele prezentate, de ce și cum au fost acestea evaluate. Instanța arată în mod expres care sunt dispozițiile de drept material care au fost aplicate în hotărârea privind pretențiile părților și își exprimă poziția, dacă este necesar, asupra opiniilor părților privind temeiul juridic al litigiului și asupra oricăror cereri sau obiecții în legătură cu care nu a oferit o motivare în deciziile pe care le-a adoptat în cursul procedurii.
Expunerea de motive a unei hotărâri pronunțate în lipsă, a unei hotărâri întemeiate pe admiterea unei cereri sau a unei hotărâri întemeiate pe renunțarea la judecată indică numai motivele care au stat la baza pronunțării unei astfel de hotărâri.

1.8 Rambursarea cheltuielilor

Decizia privind suportarea cheltuielilor de judecată în procedurile cu privire la cererile cu valoare redusă este pronunțată în temeiul dispozițiilor generale din Codul de procedură civilă, conform cărora partea care cade în pretenții în totalitate este obligată să suporte cheltuielile de judecată ale părții opuse și ale intervenienților acesteia din urmă.
Dacă părțile nu au obținut decât un succes parțial, instanța determină în primul rând procentul de succes al fiecăreia și apoi deduce procentul de succes al părții care a obținut un câștig de cauză mai mic din procentul de succes al părții care a obținut un câștig de cauză mai mare, după care stabilește suma costurilor totale și specifice ale părții cu câștig de cauză mai mare, care au fost necesare pentru buna desfășurare a procedurii și apoi rambursează partea respectivă pentru partea din aceste costuri totale care corespunde procentului rămas după luarea în considerare a procentelor de succes ale părților.
Proporția de succes este evaluată pe baza cererilor acordate, ținând seama și de succesul înregistrat în prezentarea probelor care susțin cererile.
Independent de cele de mai sus, instanța poate ordona unei părți să ramburseze celeilalte părți costurile specifice, în temeiul articolului 156 primul paragraf din Codul de procedură civilă, care prevede că, independent de rezultatul procesului, o parte trebuie să ramburseze celeilalte părți costurile suportate din vina primei părți sau din cauza unui eveniment suferit.
Dacă părțile au, în linii mari, același grad de succes, instanța poate ordona fiecărei părți să suporte costurile proprii sau unei părți să ramburseze celeilalte părți numai costurile specifice, în temeiul articolului 156 primul paragraf din Codul de procedură civilă.

Instanța poate decide că una dintre părți ar trebui să suporte toate cheltuielile de judecată ale părții opuse și ale intervenienților acesteia, dacă partea opusă nu a căzut în pretenții decât cu privire la capete de cerere minore și pentru aceste capete de cerere minore nu au fost suportate cheltuieli separate.
Pe de altă parte, o parte este obligată, indiferent de rezultatele cauzei, să suporte orice cheltuieli ale părții opuse care au rezultat din propria culpă sau în urma unor evenimente pe care aceasta le-a suferit.

1.9 Posibilitatea de a ataca hotărârea

Căile de atac sunt reglementate prin dispozițiile generale ale Codului de procedură civilă. Conform acestor dispoziții, în procedurile privind cererile cu valoare redusă, părțile pot introduce o cale de atac împotriva hotărârii sau a deciziei pronunțate în primă instanță, în termen de 15 zile de la data comunicării sau a notificării hotărârii sau deciziei.
Hotărârea sau decizia care încheie procedura privind cererile cu valoare redusă poate fi contestată numai din motive de aplicare eronată a dreptului material sau de încălcare gravă a dispozițiilor privind procedura civilă menționate la articolul 354 al doilea paragraf din Codul de procedură civilă, cu excepția încălcării menționate la punctul 3 de la paragraful respectiv.

Ultima actualizare: 06/02/2023

Versiunea în limba naţională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea naţională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.